

И ты . . . тѣжы взыбени . . .

Ахъ либе, либе, до кога

За тебе щѣ желѣжъ ?

И до кога щѣ отъ тѣжжъ,

За тебе да линѣжъ ?

Да ли ще радостна звѣзда,

Надъ мене да сѣрѣе ?

Сърдце ли каето тѣжъ, аждъ,

Нище да прѣживѣе.

— — w — —

Славѣйче ле, Славѣйче,

Гласовито славѣйче !

Убади са не мѣчѣи,

Сладкѣ пѣсень за-цѣврчѣи ;

Да раздѣлѣмъ младѣ злочѣствъ,

Что въ зоры ѣ подранилазъ,

И ожда отъ ношеи

Свѣлтѣ ангѣлѣ иѣжинзъ,

Ето сыпѣтъ са зоры,

Новый день са поляи,

Книговрѣхны-тѣ горы

Съ нова пѣсень поздравѣи.

Вѣриж дръжкѣ имашъ и ты.